

РЕЙ БРЕДЪРИ НАЙ-ПЕРФЕКТНОТО УБИЙСТВО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Бе тъй перфектна, тъй невероятно възхитителна идея за убийство, че почти не бях на себе си, докато пресичах Америка.

Незнайно защо ми хрумна точно на четирийсет и осмия ми рожден ден. Не мога да кажа защо не се случи, когато бях на трийсет или на четирийсет. Може би защото годините бяха добри и бях минал през тях, без да си давам сметка за времето и часовете, за скрежа по слепоочията и появилия се лъвски поглед...

Както и да е, на четирийсет и осмия ми рожден ден, докато лежах в леглото до жена ми, а децата спяха в другите тихи осветени стаи на къщата, си помислих:

Сега ще стана, ще изляза и ще убия Ралф Ъндърхил.

Ралф Ъндърхил! Господи, *този* пък кой е?

Да го убия сега? След трийсет и шест години? Заради какво?

Че как, отговорих си, заради онова, което ми направи, когато бях на дванайсет.

Жена ми се събуди час по-късно, явно от някакъв шум.

— Дъг? — обади се тя. — Какво правиш?

— Събирам си нещата — отвърнах. — Заминавам.

— О — промърмори тя и се обърна на другата страна.

— Качвайте се! Всички да се качват! — викаха стюардите по перона.

Влакът потрепери и издрънча.

— До скоро! — викнах аз и скочих на стъпалата.

— Искане ми се някой ден да *полетиш*! — викна в отговор жена ми. Да летя? И да се лиша от възможността да обмислям убийството, докато пресичам равнините? Да не мога да си смажа пистолета и да го зареждам, мислейки си каква физиономия ще направи Ралф Ъндърхил, когато му се явя трийсет и шест години по-късно, за да си разчистим старите сметки? Да летя? По-скоро бих тръгнал пеша през страната, и вечер да си паля огън, на който да кипвам жлъчта си и прокисналата слюнка, и да ям своите стари, мумифицирани, но все така живи обиди, и да докосвам синините, които така и не минаха. Да летя?!

Влакът тръгна. Жена ми остана назад.

Потеглих към Миналото.

На втората вечер, докато пресичахме Канзас, попаднахме на страховита буря. Не мигнах до четири сутринта, заслушан в

беснеещите ветрове и гръмотевици. В разгара на бурята видях лицето си, отразено в негатив върху студеното стъкло на прозореца, и си помислих:

Накъде е тръгнал този глупак?

Да убие Ралф Ъндърхил!

Защо? Защото така!

Помниш ли как ме удари по ръката? Синини. Бях целият в синини, и двете ми ръце; тъмносини, черни, странни жълти петна. Удря и бяга, такъв беше Ралф. Удря и бяга...

И въпреки това... ти го обичаше?

Да, както момчетата обичат момчета, когато са на осем, десет, дванайсет, когато светът е невинен, а момчетата са зли отвъд злото, защото не знаят какво правят, но въпреки това го правят. Затова, на някакво тайно ниво, аз *трябваше* да бъда нараняван. Ние просто се нуждаехме един от друг. Аз, за да бъда удрян. Той — за да удря. Моите белези бяха емблемата и символът на любовта ни.

Какво друго те кара да убиваш Ралф Ъндърхил след толкова години?

Локомотивът изпищя пронизително. Нощната страна летеше край мен.

Спомням си как една пролет отидох на училище с нов туидов костюм за голф и как Ралф ме свали на земята и ме затъркаля в снега и кафявата кал. Как се смееше, а аз се върнах у дома да се преоблека, потънал в земята от срам, целият в мръсотия, уплашен от очакващия ме пердах.

Да! И какво друго?

Помниш ли онези глинени фигурки от радиошоуто за Тарзан, които така желаше да имаш? Фигурките на Тарзан, на маймуната Кала и лъва Нума, струваха само двацет и пет цента?! Да, да! Дори сега си спомням виковете на човека-маймуна, люлеещ се из зелената джунгла някъде далеч! Но кой имаше двацет и пет цента в разгара на Голямата депресия? Никой.

С изключение на Ралф Ъндърхил.

И един ден Ралф те попита дали искаш една от фигурките.

„Искам! — извика ти. — Да! Да!“

Това бе същата седмица, когато брат ти в странен пристъп на обич, примесен с презрение, ти беше дал своята стара, но скъпа

бейзболна ръкавица.

„Е — каза Ралф, — ще ти дам втората си фигурка на Тарзан, ако ми дадеш бейзболната ръкавица“.

Глупак! — помислих си. Фигурката струва двайсет и пет цента. А ръкавицата — два долара. Не е честно! Не го прави!

Но въпреки това отидох тичешком до дома на Ралф и му дадох ръкавицата, а той, усмихвайки се по-презрително и от брат ми, ми подаде фигурката. Побягнах към къщи, преливах от щастие.

Брат ми разбра за размяната чак след две седмици и когато научи, ме хвърли в канавката — бяхме излезли на разходка извън града — и ме изостави, защото съм такъв мухльо. „Фигурки! Бейзболни ръкавици! — извика той. — Това е последното нещо, което ти давам!“

И аз останах някъде на черния път извън града, плачех и исках да умра, но не знаех как да изповръщам завинаги окаения си дух.

Гръмотевицата промърмори в небето.

Дъждът затропа по студения прозорец на купето.

Нещо друго? Това ли е всичко?

Не. Има още едно нещо, по-ужасно от всичко друго.

През всички години отиваше в шест сутринта на Четвърти юли при дома на Ралф и хвърляше камъчета в мокрия от росата прозорец, или в края на юли или август го викаше да гледате как рано сутринта на студената синя гара пристига циркът. И през всички тези години Ралф нито веднъж не изтича до твоя дом.

Нито веднъж за всички години той или който и да било друг не доказва приятелството си, като дойде при теб. Никой не чукаше на вратата. Прозорецът ти нито веднъж не звънна от хвърлени конфети, малки камъчета или бучици пръст.

И ти винаги си знаел, че в деня, когато престанеш да ходиш при Ралф и да го викаш сутрин, с приятелството ви ще бъде свършено.

Веднъж реши да пробваш. Стоя настрана цяла седмица. Ралф така и не мина. Сякаш беше умрял и никой не бе дошъл на погребението ти.

Когато се видяхте в училище, нямаше нито изненада, нито въпроси, нито дори най-дребно любопитство. Къде беше, Дъг? Трябваше ми някой за бой. Къде беше, Дъг, нямаше кого да *ощипя*!

Събери всички тези грехове. И особено си помисли за това:

Той нито веднъж не дойде при мен. Никога не е пял рано сутринта към леглото ми, нито е хвърлял в, чистия ми прозорец камъчета като сватбен ориз, за да ме извика да се забавляваме в летните дни.

И заради това последното, Ралф Ъндърхил, помислих си аз, докато седях в купето в четири сутринта, докато бурята утихваше, а очите ми се пълнеха със сълзи, заради това последното и окончателно нещо смятам да те убия утре вечер.

Ще те убия, след трийсет и шест години. Господи, та аз съм полуд и от Ахав!

Локомотивът изпищя. Пресичахме страната като механична гръцка Съдба, носена от черна метална римска Фурия.

Казват, че не можеш да се върнеш у дома.

Това е лъжа.

Ако имаш късмет и времето е подходящо, ще пристигнеш по залез, когато старото градче тъне в златна светлина.

Слязох до града, тръгнах през Грийн Таун и спрях пред общината, която гореше от светлината на залеза. По дърветата висяха златни дублони, всеки покрив, корниз и натруфена шарка бяха чист месинг и старо злато.

Останах да седя сред кучета и старци в двора на общината, докато слънцето не залезе и Грийн Таун не потъна в мрак. Искях да се насладя на смъртта на Ралф Ъндърхил.

Никой в историята не бе извършвал подобно престъпление.

Щях да остана, да убия и да си замина, непознат сред непознати.

Как изобщо някой би могъл да си помисли, като види тялото на Ралф Ъндърхил пред дома му, че някакво дванайсетгодишно хлапе, пристигнало с влак — машина на времето, е застреляло Миналото? Просто невъобразимо. Бях в безопасност в собственото ми чисто безумие.

Накрая, в осем и половина в прохладната октомврийска вечер, поех през града и прекосих дерето.

Нямах никакви съмнения, че Ралф Ъндърхил все още живее тук.

В края на краищата случва се хората да се преселят...

Завих по Парк Стрийт, извървах двестата метра до единствената лампа и погледнах към отсрещната страна на улицата. Бялата

двуетажна викторианска къща на Ралф Ъндърхил ме очакваше.

И аз усещах, че той е в нея.

Беше там, на четирийсет и осем, също като мен, изпълнен със стар, уморен и поглъщащ самия себе си дух.

Дръпнах се от светлината, отворих куфара си, пъхнах пистолета в десния джоб на палтото си, затворих куфара и го скрих в храстите. По-късно щях да си го прибера, да пресека дерето и да се върна през града до гарата.

Пресякох улицата и спрях пред къщата. Бе същата къща, пред която бях стоял и преди трийсет и шест години. Ето ги прозорците, в които бях хвърлял онези пролетни букети от камъчета в израз на любов и пълна себеотдайност. Ето ги тротоарите с петна от фишеци от някогашните празници, когато двамата с Ралф взривявахме целия проклет свят с радостни писъци.

Отидох до верандата и видях пощенска кутия, върху която с малки букви пишеше ЪНДЪРХИЛ.

Ами ако отвори жена му?

Не, помислих си, той сам ще го направи. С абсолютно съвършенство на старогръцка трагедия лично ще отвори вратата, ще получи раната си и ще умре едва ли не с радост заради стари простъпки и дребни прегрешения, успели по някакъв начин да се превърнат в тежки престъпления.

Позвъних.

Дали ще ме познае след толкова години? В мига преди първия изстрел му *кажи* името си. Трябва да знае кой го убива.

Тишина.

Звъннах отново.

Дръжката на вратата изскърца.

С разтреперано сърце докоснах пистолета в джоба си, но не го извадих.

Вратата се отвори.

На прага стоеше Ралф Ъндърхил.

Мигаше и се взираше в мен.

— Ралф? — казах аз.

— Да...? — отвърна той.

Стояхме не повече пет секунди един срещу друг, разкъсвани от несигурност. Но, Бога ми, колко много неща се случиха за това време!

Видях Ралф Ъндърхил.

Видях го съвсем ясно.

А не го бях виждал, откакто бях на дванайсет.

Тогава се извисяваше над мен като кула, блъскаше ме, удряше ме и ми крещеше.

А сега бе един дребен старец.

Висок съм метър и осемдесет.

А Ралф Ъндърхил не бе пораснал особено, откакто бе на дванайсет.

Човекът пред мен бе висок най-много един и петдесет и пет.

Сега аз се извисявах над него.

Ахнах. Загледах се. Видях още.

Аз бях на четирийсет и осем.

А четирийсет и осем годишният Ралф Ъндърхил бе изгубил по-голямата част от косата си, а оцелялото бе съвсем рядко, сиво, черно и бяло. Изглеждаше на шейсет или на шейсет и пет.

Здравето ми беше добро.

Ралф Ъндърхил бе блед като восък. По лицето му личеше, че много добре знае какво е да си болен. Сякаш бе живял дълго в страна без слънце. Лицето му бе опустошено и хлътнало. Дъхът му миришеше на погребални цветя.

Всичко това бе като бурята от предишната нощ, събрала всичките си мълнии и гръмове в един ослепителен удар. Ние двамата стояхме в центъра на експлозията.

Значи за това съм дошъл? Ето значи каква е истината. Именно заради този ужасен миг. Не за да извадя оръжието. *Не* за да убия. Не, не. А просто...

Да видя Ралф Ъндърхил такъв, какъвто е *в момента*.

И нищо повече.

Просто да дойда тук, да постоя и да го видя в какво се е превърнал.

Ралф Ъндърхил вдигна учудено ръка. Устните му трепереха. Погледът му се плъзна нагоре-надолу по тялото ми, умът му измери засенчващия вратата му великан. Накрая се разнесе гласът му — неясен, тънък, немощен.

— Дъг...?

Отстъпих.

— Дъг? — ахна той. — *Ти* ли си това?

Не очаквах подобно нещо. Хората не помнят! Не могат да помнят! След толкова години? Защо му е да ме познава, да се занимава с мен, да ме призовава, да си спомня?

Мина ми безумната мисъл, че след като съм напуснал града, половината от живота на Ралф Ъндърхил е отишла по дяволите. Аз съм бил центърът на неговия свят — някой, който може да бъде нападан, бит, блъскан, натъртван. Целият му живот се е напукал просто защото съм си отишъл преди трийсет и шест години.

Глупости! И въпреки това някаква миниатюрна подлудена мишка на мъдростта зацъка из мозъка ми и изцвърча онова, което знаеше — ти имаше нужда от Ралф, но *той* е имал още повече нужда от *теб*! И ти си направил единственото непростимо и най-нараняващо нещо! Изчезнал си.

— Дъг? — отново се обади той, тъй като стоях безмълвен на верандата с отпуснати ръце. — Ти ли си?

Това бе мигът, заради който бях дошъл.

Някъде дълбоко в себе си винаги осъзнавах, че няма да използвам оръжието. Да, бях го взел, но Времето ме бе изпреварило, както и възрастта, и по-малките, по-ужасни видове смърт...

Бам.

Шест изстрела право в сърцето.

Не използвах пистолета. Само устните ми прошепнаха звука на изстрела. С всеки следващ лицето на Ралф Ъндърхил остаряваше с още десет години. Когато стрелях за последно, вече бе на сто и десет.

— Бам — прошепнах аз. — Бам. Бам. Бам. Бам. Бам.

Тялото му се разтърсваше от ударите.

— Мъртъв си. Господи, Ралф, ти си мъртъв.

Обърнах се, слязох по стъпалата и бях стигнал улицата, когато той отново извика:

— Дъг, *ти* ли си?

Продължих да вървя, без да казвам нищо.

— Отговори ми! — слабо извика той. — Дъг! Дъг Споулдинг, ти ли си? Кой си ти? Кой?

Взех куфара си и тръгнах в озвучената от щурци нощ и мрака на дерето, след което минах по моста, изкачих стъпалата и продължих нататък.

— Кой си ти? — чух за последен път да вика ридаещият му глас. Чак когато се намирах достатъчно далеч, спрях и се обърнах.

Всички прозорци в къщата на Ралф Ъндърхил светеха. Явно след заминаването ми бе обиколил цялата къща.

От другата страна на дерето спрях на моравата пред къщата, в която се бях родил.

Взех няколко дребни камъчета и направих онова, което не бе правено нито веднъж през целия ми живот.

Метнах няколко камъчета в прозореца, зад който бях посрещал сутрините през първите си дванайсет години. Извиках собственото си име. Извиках се навън да играем в някакво дълго лято, което вече го нямаше.

Изчаках колкото бе нужно на младото ми аз да излезе и да дойде до мен.

И бързо, бягайки пред зората, двамата изтичахме от Грийн Таун обратно към Сега и Днес, за да останем тук до края на живота ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.